

O cercetare asupra fitonimelor românești create cu ajutorul termenului de origine latină „iarbă” IV

Radu DRĂGULESCU

Lucian Blaga University of Sibiu

Corresponding author emails: radu.dragulescu@ulbsibiu.ro

A RESEARCH ON ROMANIAN PHYTONIMS CREATED WITH THE LATIN ORIGINATED TERM „IARBĂ” (HERB) IV

Abstract: Our paper aims to reveal an inventory, an interpretation and a statistical analysis of Romanian names of plants which implicates the term „iarbă” (herb, grass), spread through the botanical terminology, a phenomenon which, as considered by E. Coșeriu is not enough highlighted (given that the individual speaker became creator of language / poetry whenever he named a flower. Botanical popular terminology has primarily a practical value, designating, distinguishing and categorizing elements of the plant kingdom within the given natural reign, but also has a high theoretical significance, especially for linguists, both by the ethimons to which they send back and by the metaphorical meanings the phytonyms mostly have. Phytonyms could be an important starting point in any kind of research, as they constitute a true linguistic and cultural heritage.

Keywords: Romanian phytonyms, ethnobotany, linguistic imaginary, herb, grass, iarbă

Citation suggestion: Drăgulescu, Radu. “O cercetare asupra fitonimelor românești create cu ajutorul termenului de origine latină iarbă IV.” *Transilvania*, no. 02 (2024): 87-96.

<https://doi.org/10.51391/trva.2024.02.10>

Lucrarea de față continuă și încheie o cercetare asupra fitonimelor românești ce implică termenul „iarbă”¹. Reluăm, înainte de secvența finală a intrărilor lexicale a cuvintelor compuse cu termenul „iarbă”, explicațiile contextuale necesare prezentate și în articolul anterior. Așadar, după cum mai precizat, analiza noastră pornește de la colaborarea cu Constantin Drăgulescu, în vederea realizării *Dicționarului explicativ al fitonimelor românești*², care completează substanțial *Dicționarul* lui Al. Borza³, ce cuprinde, pe lângă câteva mii de nume de plante maghiare, săsești, germane, franțuzești, engleze, rusești, ucraineene, sârbești, bulgărești, turcești, și 10.906 nume românești de plante pentru 2.095 specii. Prin publicarea *Dicționarului explicativ al fitonimelor românești și a Dicționarului de fitonime românești*⁴, Constantin Drăgulescu a ridicat numărul numelor românești de plante cunoscute la 25.837, aparținând unui număr de 3.978 specii. La acestea se adaugă 3.685 nume de soiuri și 748 termeni care desemnează organe de plante. Astfel, fitonimia românească însumează, la momentul actual, peste

1. Radu Drăgulescu, *O cercetare asupra fitonimelor românești create cu ajutorul termenului de origine latină „iarbă” I*, în *Transilvania*, 11-12, 2022, 143-152; Radu Drăgulescu, *O cercetare asupra fitonimelor românești create cu ajutorul termenului de origine latină „iarbă” II*, în *Caietele „Lucian Blaga”*, XXIV, Sibiu, 2023; Radu Drăgulescu, *O cercetare asupra fitonimelor românești create cu ajutorul termenului de origine latină „iarbă” III*, în *Transilvania*, 11-12, 2023, 147-152.

2. Constantin Drăgulescu, *Dicționarul explicativ al fitonimelor românești* (Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2018).

3. Al. Borza, *Dicționar etnobotanic* (București: Editura Academiei R.S.R., 1968).

4. Constantin Drăgulescu, *Dicționar de fitonime românești* (Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2018).

30.000 de termeni.

În opinia lui Ioan Milică⁵, vocabularul popular al plantelor demonstrează că, în interiorul unei culturi, una și aceeași realitate capătă, în perioade și regiuni distincte, desemnări diverse. Nici modelul denominativ științific, nici cel popular nu epuizează codificarea integrală a caracteristicilor biologice ale plantelor, raportul relativ *nume – obiect* fiind istoric dezvoltat din mai multe unghiuri de vedere. Adoptând o perspectivă diacronică asupra numirii plantelor, observăm că unele din faptele de limbă înregistrate în sincronia dicționarelor etnobotanice ca echivalențe denominative apar, în evoluția cultural-istorică a limbii, drept realizări complementare⁶.

Am adoptat ortografia propusă de DOOM3⁷, conform căruia se scriu cu cratimă substantivele compuse cu unitate semantică și gramaticală mai mică decât a celor scrise într-un cuvânt, eventual, cu articulare și flexiune și la primul element, având structura substantiv + prepoziție + substantiv, substantiv + substantiv în nominativ, substantiv (articulat) + substantiv în genitiv. De asemenea, DOOM3 prevede generalizarea scrierii cu cratimă a compuselor nesudate care denumesc specii distincte de plante:

iarbă-de-pește (plantă neidentificată): a se vedea iarba-peștelui.

iarbă-de-piatră (*Melilotus officinalis*): sugerează locurile aride, pietroase < lat. *petra* în care crește.

iarbă-de-plămâni (*Centaurea micranthos*, *Digitalis grandiflora*): folosite în tratarea bolilor de pulmonare < lat. *pulmonem*, ngr. *plemóni*.

iarbă-de-pocitură (*Malva silvestris*): folosită în tratarea parezelor faciale/pociturii < sl. *potca*.

iarbă-de-pojar (*Carlina acaulis*, *Carlina vulgaris*): ultima specie era folosită în tratarea pojarului < sl. *požar*.

iarbă-de-pripitură (*Potentilla argentea*): folosită în tratarea pripiturii < a *pripi*, cf. bg. *pripra*.

iarbă-de-rană, **iarbă-de-răni** (*Alliaria officinalis*, *Arnica montana*, *Betonica officinalis* actualmente *Stachys officinalis*): remedii în tratarea rănilor < sl. *rana*.

iarbă-de-râie (*Euphorbia helioscopia*): latexul aplicat pe piele a fost un remediu în tratarea scabiei.

iarbă-de-roghină, **iarbă-de-rovină** (*Eriophorum spp.*): speciile cresc în roghini/rovină < bg. *rovina*.

iarbă-de-sare (*Puccinellia distans*): < lat. *sal*, *salis*.

iarbă-de-săponit (*Saponaria officinalis*): a se vedea iarbă-de-săpun.

iarbă-de-săpun (*Saponaria officinalis*): < lat. *sapo*, -onis, *saponem*. Plantele conțin saponine și fac spumă dacă sunt frecate în apă.

iarbă-de-sărătură (*Puccinellia distans*, *Suaeda maritima*): cresc în sărături < lat. *salatura*.

iarbă-de-scrintitură (*Potentilla argentea*): folosită la tratarea scrântiturilor < v. sl. *Крѣтъкъ* / *krentati*.

iarbă-de-se-întinde (*Convolvulus arvensis*): își întinde < lat. *intindere* tulpinile pe sol și/sau suporturi.

iarbă-de-slatină (*Poa bulbosa* monstr. *vivipara*): în opinia lui C. Drăgulescu⁸ ar fi o confuzie cu *Puccinellia convoluta* var. *pseudobulbosa*, fiindcă nu crește în sărături/slatini < sl. *slatina*.

iarbă-de-smidă (*Cerastium vulgatum* actualmente *Cerastium holosteoides*): nu sunt informații cum că s-ar fi folosit contra smizii. C. Drăgulescu⁹ consideră că aici ar însemna „tăietură de pădure, desiș de pădure tânără, hățiș”, cf. rad. i.-e. **sneit-* ori v.sl. *smědŭ* „întunecat, închis la culoare”.

iarbă-de-soponit (*Saponaria officinalis*): a se vedea iarbă-de-săpun.

iarbă-de-strat (*Armeria alpina*): plantă spontană, saxicolă, cu care, uneori, se formează borduri și straturi (< lat. *stratum*) decorative.

iarbă-de-strănutat (*Achillea ptarmica*): posibil calc după *ptarmica* < gr. *ptarmikos* „strănutător”. Pulberea din plantele uscate provoacă strănutul < lat. *sternutare* (cf. și germ. *Niesswurz*).

iarbă-de-sub-cruce (*Hypericum perforatum*): se crede că planta s-a aflat sub crucea (< lat. *crux*, -cis) pe care a fost răstignit Isus.

iarbă-de-Sudan (*Sorghum halepense* var. *sudanense*): originară din Sudan.

iarbă-de-surpătură (*Herniaria glabra*): a se vedea iarba-surpăturii.

5. Ioan Milică, *Imaginarul creștin în denumirile populare românești de plante III*, în *Limba Română*, nr. 5, anul XXIV, 2014 și <http://www.cntdr.ro/sites/default/files/cs2013/cs2013a25.pdf>.

6. Ioan Milică, *Imaginarul creștin în denumirile populare românești de plante III*, în *Limba Română*, nr. 5, anul XXIV, 2014 și <http://www.cntdr.ro/sites/default/files/cs2013/cs2013a25.pdf>.

7. DOOM3, 64.

8. Drăgulescu, Dicționarul explicativ, 421.

9. Drăgulescu, Dicționarul explicativ, 421.

- iarbă-de-șale** (*Lycopodium clavatum*): adică bună de tratat dureri de șale/șele < lat. sella.
- iarbă-de-șoldină** (*Sedum acre*, *Sedum hillebrandii*): a se vedea iarbă-de-șoldină.
- iarbă-de-șoldină** (*Sedum fabaria*): cf. săs. șoldăr. Erau folosite la tratarea șo(a)ldinei (sciatică, luxația șoldului, reumatism și a altor dureri articulare).
- iarbă-de-talan** (*Adonis vernalis*): < tc. talak/dalak, dar etimologia este controversată. Era folosită ca leac în tratarea antraxului/talanului la cai.
- iarbă-de-tăietură** (*Chrysanthemum leucanthemum*, *Saponaria officinalis*): a se vedea flori-de-tăietură și iarba-tăieturii.
- iarbă-de-târtâl** (*Sideritis montana*): în opinia lui C. Drăgulescu¹⁰ ar putea avea semnificația „iarbă de fier/fiare”, de comparat cu tc. tirtil, terpel „slăbirea piedicii de la picioarele animalelor”, rom. tertel „șnur sau ciucure din mătase ori aur”. Fitonimul ar putea fi o aluzie la miraculoasa iarbă a fierului (cf. sideritis > rom. iarba fierului, magh. vas fú etc.) care poate desface lanțurile.
- iarbă-de-toate-boalele** (*Alliaria officinalis*): < tot < lat. totus și boală cf. sl. bolť.
- iarbă-de-trânji** (*Sedum acre*, *Scrophularia nodosa*): erau folosite în tratrea hemoroizilor/trânjilor (cf. bg. trādū „hemoroizi”, sl. trandū „dizenterie”).
- iarbă-de-tripăl** (*Digitalis grandiflora*): folosită la tratarea blenoragiei sau tripălului (< germ. Tripper „blenoragie, gonoree”).
- iarbă-de-tufă** (*Chrysopogon gryllus*): formează tufe < lat. tufa.
- iarbă-de-tun** (*Sempervivum tectorum*): a se vedea iarba-tunului.
- iarbă-de-țärm** (*Ammophila arenaria*): redă ecologia plantei, țärm < lat. *terminus cf. lat. terminus.
- iarbă-de-țelină** (*Lolium perenne*): < țelină cf. bg., scr. celina. Fitonimul are semnificația „iarbă de pârlăoagă” (de unde „a deșteleni”).
- iarbă-de-uliță** (*Eleusine indica*): < v, sl. bg., rus., slov. ulița.
- iarbă-de-urechi** (*Peziza aurantia* actualmente *Aleuria aurantia*, *Phyllitis scolopendrium*, *Sedum maximum*, *Sedum spectabile*, *Sempervivum tectorum*): *Aleuria aurantia* este o ciupercă cu formă de ureche. Celelalte fitonime sugerează folosirea lor la boli de urechi, mai puțin *Phyllitis scolopendrium*, despre care nu există informații în acest sens.
- iarbă-de-vatăm** (*Anthyllis vulneraria*, *Linaria vulgaris*): se se vedea iarbă-de-vătămătură.
- iarbă-de-vătămat** (*Cynanchum vincetoxicum* actualmente *Vincetoxicum hirundinaria*): a se vedea iarbă-de-vătămătură.
- iarbă-de-vătămătură** (*Anthyllis vulneraria*): folosite în tratarea herniei/vătămăturii (< lat. victimare).
- iarbă-de-vânt** (*Seseli rigidum*): a se vedea iarba-vântului.
- iarbă-de-venin** (*Euphorbia variegata* actualmente *Euphorbia marginata*, *Euphorbia virgata*): folosite în tratarea afecțiunilor hepato-biliare cu regurgitații amare (< venin „fiere” < lat. venenum).
- iarbă-de-vopsea** (*Rubia tinctorum*): a se vedea iarbă-văpsătoare.
- iarbă-de-zăvoi(u)** (plantă neidentificată): < sl. zavoј.
- iarbă-de-zgaibă, iarbă-de-zgăibi** (*Lapsana communis*): a se vedea iarba-zgăibii.
- iarbă-de-zugrăvit** (*Isatis tinctoria*): „plantă tinctorială”; < slavon. zograf, cf. ngr. zográfos.
- iarbă-deasă** (*Poa annua*, *Poa alpina*, *Poa bulbosa*, *Poa nemoralis*, *Poa pratensis*, *Poa trivialis*): graminee cu tufa deasă (< lat. densus).
- iarbă-despicată** (*Botriochloa ischaemum*): inflorescența acestei ierbi are mai multe ramificații care dau impresia unui spic despicat cf. lat. *despicare.
- iarbă-domnească** (*Chlorophytum elatum*, *Phalaris arundinacea* var. *picta*): cultivate inițial de domni/doamne (< lat. dominus); a se vedea și iarba-Domnului.
- iarbă-dulce** (*Glyceria fluitans*, *Glyceria maxima*, *Glycyrrhiza echinata*, *Glycyrrhiza glabra*, *Holcus lanatus*, *Nonea atra*, *Polypodium vulgare*, *Scrophularia alata*, *Tragopogon dubius*, *Tragopogon orientalis*, *Tragopogon pratensis*): a se vedea iarbă-dulce-de-pădure.
- iarbă-dulce-de-baltă** (*Glyceria aquatica* sin. *G. maxima*, *Glyceria fluitans*, *Poa annua*): a se vedea iarbă-dulce-de-pădure.
- iarbă-dulce-de-munte** (*Taraxacum officinale*, *Polypodium vulgare*): a se vedea iarbă-dulce-de-pădure.
- iarbă-dulce-de-pădure** (*Polypodium vulgare*): specii cu tulpini și frunze ori rizomi/rădăcini, flori sau fructe dulci (cf. lat. dulcis), unele comestibile. Ceilalți termeni indică ecologia plantelor.
- iarbă-engezească, iarbă-inglizească** (*Lolium perenne*): calc după germ. Englisches Raygras,

10. Drăgulescu, Dicționarul explicativ, 421.

Englisches Weidelgras.

iarbă-flocoasă (*Gnaphalium uliginosum*, *Helichrysum arenarium*, *Leonurus cardiaca*, *Leonurus marrubiastrum*, *Marrubium vulagre*, *Nepeta cataria*, *Nepeta pannonica*): adică, „plantă păroasă”; floc „smoc de păr” < lat. floccus.

iarbă-frumoasă (*Bellis perennis*, *Phalaris arundinacea* var. *picta*) < lat. formosa.

iarbă-galbină (*Potentilla reptans*): are flori galbene < lat. galbina.

iarbă-gălbejită (*Chrysopogon gryllus*): are culoare gălbuie < lat. galbinus, fapt reflectat și în numele științific *Chrysopogon* „barbă aurie”.

iarbă-ghil(e)ană (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): adică, albă (ghilan=vită cu dungi albe) < magh. gyilan sau e o varietate a corespondentului iarbă-bălană.

iarbă-ghimpoasă (*Crypsis aculeata*, *Echinochloa crus-gali*): < ghimpe cf. alb gemp sau cuvânt autohton. Frunzele sau aristele spicelor țepoase (la care face referire și numele științific).

iarbă-gonitoare-de-friguri (*Centaurium erythraea*): gonește (< sl. goniti) frigurile (< lat. rigor, -oris).

iarbă-gonitoare-de-întristare (*Nepenthes* sp.): adaptare a numelui științific *Nepenthes* „neîntristare” (trist cf. lat. *tristus < lat. tristis).

iarbă-grasă (*Portulaca oleracea*, *Portulaca grandiflora*, *Santolina chamaecyparis*, *Sedum* spp., *Sempervivum tectorum*): a se vedea iarbă-grasă-de-sărătură.

iarbă-grasă-de-ghiol (*Salicornia herbacea*): a se vedea iarbă-groasă.

iarbă-grasă-de-grădină (*Plantago major*, *Polygonum aviculare*, *Portulaca grandiflora*, *Portulaca oleracea*): a se vedea iarbă-groasă.

iarbă-grasă-de-sărătură (*Salicornia europaea*): a se vedea iarbă-groasă.

iarbă-grasă-de-urechi (*Sedum maximum*): a se vedea iarbă-groasă.

iarbă-grasă-lăsătoare (*Sedum sarmentosum*): a se vedea iarbă-groasă.

iarbă-grecescă (*Trigonella foenum-greacum*): adaptare după numele științific.

iarbă-groasă (*Sedum maximum*), specii cu frunze cărnoase, groase (< lat. grassus < crassus). Ceilalți termeni reflectă ecologia plantelor.

iarbă-hrănitore-de-cerbi (*Pastinaca sativa* var. *pratensis* sau *Peucedanum cervaria*): plantă cunoscută încă din antichitate sub numele elaphoboscon „hrana cerbului”, nume din care a fost adaptată și denumirea românească (hrană cf. sl. chrana „aliment”, cerb cf. lat. cervus).

iarbă-iute (*Polygonum hydropiper*, *Polygonum persicaria*): sunt iuți (cf. v.sl. ljutū „acru, crud, aspru”).

iarbă-îmbătătoare (?*Conium maculatum*): conform informatorilor, „aduce amețeală și greutate la cap” (a îmbăta din lat. *imbibitare < bibitus „beat”).

iarbă-îmbumbată (*Tanacetum vulgare*): < bumbi (nasturi) < magh. gomb. Planta are multe flori, asemănătoare cu niște nasturi.

iarbă-împușcată (*Hypochoeris maculata*): frunzele au pete roșietice dând senzația că planta este stropită cu sânge /împușcată (magh. puska).

iarbă-începătoare-de-sânge (*Centaurium erythraea*): transcriere eronată în loc de **iarbă-încetătoare-de-sânge**, întrucât planta era folosită ca hemostatic.

iarbă-încornurată (*Vincetoxicum hirundinaria*): are fructe ca niște coarne cf. lat. cornus.

iarbă-înfă(r)înată (*Chenopodium bonus-henricus*, *Chenopodium foliosum*): frunzele par pudrate cu făină (< lat. farina).

iarbă-îngenunchiată (*Alopecurus geniculatus*): tulpina este îndoită la bază ca un genunchi (lat. genuclum < geniculum), caracteristică evidențiată și de al doilea termen din denumirea științifică.

iarbă-înghimpoasă (*Cirsium arvense*): a se vedea iarbă-ghimpoasă.

iarbă-înnodată (*Dactylis glomerata*): inflorescența are spiculețe ca niște noduri < lat. nodus.

iarbă-întăritoare (*Ajuga reptans*, *Symphytum officinale*): a se vedea iarbă-întăritoare-a-vinelor.

iarbă-întăritoare-a-vinelor (*Impatiens balsamina*) < lat. talis + lat. vena; fitonimul face referire la consistența diverselor organe (rădăcină, tulpină/trunchi/lemn, frunze) ori la proprietățile tonice ale plantei. Era folosită pentru întărirea celor slăbănogi (suferinzi de reumatism poliarticular), în credința că întărește „vinele”. A se vedea iarbă-tare și iarbă-ce-moaie-vinele.

iarbă-îțepătoare (*Tragus racemosus*): < țepă, cuvânt autohton.

iarbă-învărgată (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): frunzele plantei sunt vărgate (vărgă < lat. virga sau vărgată < lat. variegata).

iarbă-japoneză (*Ophiopogon japonicus*): calc după numele științific.

iarbă-lacomă (plantă neidentificată) < cf. sl. lakomŭ.

iarbă-lată (*Carex digitata*, *Iris germanica*) < lat. lata, cu referire la frunze.

Iarbă-lăcrămoasă (*Coix lacrima-jovi*): din plantă curg picături ca lacrimile < lat. lacrima.

Iarbă-lăptoasă (*Euphorbia lathyris*, *Polygala* spp.): prima specie secretă latex, iar celelalte stimulează la erbivore secreția de lapte (cf. lat. lac, lactis, v.ind. glapta).

Iarbă-lăptoasă-curățitoare (*Euphorbia peplus*): conține un latex alb și are efecte purgative și vomitive (a se vedea iarbă-curățitoare).

Iarbă-lânoasă (*Gnaphalium uliginosus*): plantă acoperită cu peri albi ca lâna (< lat. lana).

Iarbă-lecuitoare-de-vite (*Anagallis* ? sub *asyla*): era folosită în tratarea sterilității vacilor, papilomatozei, rănilor etc.; leac cf. sl. l[]k[] + vită < lat. vita).

Iarbă-limboasă (*Streptopus amplexicaulis*): frunzele par niște limbi (< lat. lingua); are și coresp. iarba-limbii.

Iarbă-lipicioasă (*Galium aparine*): a se vedea iarbă-lipitoare.

Iarbă-lipitoare (*Galium aparine*): planta are aculei cu care „se lipește” (< sl. l[]piti) de blană, haine etc.

Iarbă-lungă (*Deschampsia caespitosa*, *Symphytum officinale*) < lat. longa.

Iarbă-lungă-de-lac (*Cardaria draba*): Fitonimul este o denaturare a fitonimului inițial, cu semnificația „iarba lungorii de leac” (a se vedea iarbă-lungoare).

Iarbă-lungoare (*Cardaria draba*): plantă medicinală care nu e nici lungă și nici nu crește pe/lângă lacuri. Prin contaminare, lingoare - boală lungă, a rezultat lungoare.

Iarbă-macriș/măcriș (*Rumex acetosa*): macriș ar putea proveni din corespondentul acriș < adj. acru, redând gustul plantelor sau ar putea proveni din fondul trac.

Iarbă-mambie (*Marrubium vulgare*): în opinia lui C. Drăgulescu¹¹, fitonimul ar putea reda mirosul plăcut de citrice al plantei (mambie < *marambie < naramgie < naramză).

Iarbă-mare (*Inula helenium*, *Inula britannica*, *Inula oculus christi*, *Inula salicina*, *Chrysanthemum parthenium*, *Leuzea salina*, *Phalaris arundinacea* var. *picta*, *Plantago major*, *Solanum nigrum*): a se vedea iarbă-mare-frumoasă.

Iarbă-mare-frumoasă (*Inula helenium*): < adj. mare, posibil din lat. mas, maris (sau din substrat) + lat. formosa, cu referire la talia plantelor.

Iarbă-mărăcinoasă (*Cirsium* spp.): < lat. marrucina.

Iarbă-măruntă (*Eragrostis minor*): cf. lat. minutus „foarte mic”.

Iarbă-mândră (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): sl. ma[]dr[], mon[]dr[] „înțelept”, dar în rom. are înțelesul „frumos, trufaș, iubit”.

Iarbă-micșurătoare-de-plămâni (*Phyllitis scolopendrium*): era folosită la tratarea bolilor de plămâni (cf. lat. pulmonem, gr. pleumon); micșurătoare/micșorătoare (a micșora < mic, cf. lat. *miccus din gr. mikrós, mikkós); ar avea înțelesul „dezinflamatoare”.

Iarbă-minunată (*Ricinus communis*): a se vedea iarba-minunii.

Iarbă-mirositoare (*Anthoxanthum odoratum*, *Cymbopogon schoenoides*, *Saussurea costus*): plantele miros (< a mirosi cf. gr. mirosi, sl. mirosati) plăcut.

Iarbă-moale (*Galinsoga parviflora*, *Poa nemoralis*, *Stellaria aquatica*, *Stellaria holostea*, *Stellaria nemorum*): < lat. mollis, molle, adică, „fragedă”.

Iarbă-mucedă (*Filago arvensis*): < lat. mucidus, cu referire la florile acoperite de o pâslă alburie de peri, asemănătoare mucegaiului. Și maghiarii o numesc penésvirág, iar germanii Schimmelkrut.

Iarbă-muietore (*Malva sylvestris*): < lat. molliare; adică, emolientă.

Iarbă-nălbitoare-de-rufe (specie neidentificată, probabil *Saponaria officinalis*): din verbul a înălbi < alb (< lat. albus) + rufă (< sl. rucho). A se vedea și iarbă-de-săpun.

Iarbă-neagră (*Ajuga reptans*, *Calluna vulgaris*, *Erica carnea*, *Filipendula vulgaris*, *Inula helenium*, *Lathyrus niger*, *Leonurus marrubiastrum*, *Mentha crispa*, *Mentha piperita*, *Prunella grandiflora*, *Prunella laciniata*, *Sanicula europaea*, *Scrophularia alata*, *Scrophularia laciniata*, *Scrophularia nodosa*, *Scrophularia vernalis*, *Symphytum officinale*): plantele sunt verde-închis ori se înnegresc (neagră < lat. nigra) la uscare. Din *Calluna vulgaris*, *Mentha crispa*, *Mentha piperita* se extrage colorant negru.

Iarbă-nebunatică (*Hyoscyamus niger*): < nebun (ne + bun < lat. bonus). Planta este toxică, provocând halucinații, delir, stări de furie (și chiar moartea).

Iarbă-nebună (*Atropa belladonna*): a se vedea iarbă-nebunească.

Iarbă-nebunească (*Lolium temulentum*): < nebun (ne + bun < lat. bonus). Fructele sunt toxice, provoacă amețeală (cf. lat. temulentia „beție”).

Iarbă-nodoroasă (*Polygonum aviculare*): a se vedea iarbă-noduroasă.

11. Drăgulescu, Dicționarul explicativ, 424.

iarbă-noduroasă (*Dactylis glomerata*): cu referire la tulpinile noduroase (cf. *Polygonum*) și respectiv inflorescența cu glomerule/noduri (< lat. nodus).

iarbă-o-mie-bună (*Dictamnus albus*): exact cu înțelesul fitonimului magh. ezerjő fű, fără a putea spune dacă românii au preluat numele de la maghiari sau invers. Plantă medicinală și magică, altfel spus bună (< lat. bona) la o mie (< lat. milia) de lucruri.

iarbă-omorătoare-de-vite (*Boophone toxicaria* sub *buphonum*): calc după coresp. științific *Boophone* (din gr. bous „bou” și phontes „ucigaș (de)”), calc existent și în maghiară (planta fiind toxică); omorătoare < a omori cf. v. sl. umoriti, v.ind. móríti „a stârpi”), vită (< lat. vita).

iarbă-pentru-plămâni (*Pulmonaria officinalis*): a se vedea iarba-plămânului.

iarbă-piciorul-gâștei (*Chenopodium bonus-henricus*): Frunzele seamănă cu laba gâștei (< bg. gaska, sb. guska) cf. și cu numele științific *Chenopodium* din gr. chén „gâscă” și pódion „picior”.

iarbă-plecată (*Poa nemoralis*): cf. lat. applicare „a aplica, a sprijini”, planta fiind aplecată de vârf.

iarbă-porcească (*Polygonum aviculare*): o mănâncă porcii (cf. lat. porcus).

iarbă-potcă (*Viola arvensis*): numele sugerează utilizarea plantei în tratarea potcii (< sl. potuka, „întâlnire; luptă, atac”), boală din deochi.

iarbă-prăfuită (*Salvia aethiopsis* și nu sunătoare cum apare în DLR): planta este acoperită de o păslă de peri dând impresia că este prăfuită (cf. sl. prachŭ).

iarbă-prăsitoare (o buruiiană neidentificată cu multe semințe): prăsi < bg. prasi, cf. scr. prasiti.

iarbă-pucioasă (*Coriandrum sativum*): < pucios „urât mirositor” (< lat. *puteosus) cu referire la mirosul respingător (de ploșnițe), mai ales înaintea ploii sau pe vreme umedă.

iarbă-pufăneată (*Epilobium palustre*, *Eriophorum* sp.): cf. sl. puch□, cf. bg., slov. puh; prima specie are semințe cu puf care le ajută la răspândire.

iarbă-puturoasă (*Anagyris foetida*, *Bifora radians*, *Coriandrum sativum*, *Datura stramonium*): au miros neplăcut (a se vedea iarba-pucioasă).

iarbă-ră (*Ranunculus sceleratus*): a se vedea iarba-rea.

iarbă-rădăcină (*Angelica sylvestris*): cu referire la rădăcina (< lat. radix, -icis) folosită în scopuri terapeutice.

iarbă-rea (*Aconitum tauricum*, *Glyceria aquatica*, specie neidentificată folosită la farmece): cf. lat. rea „acuzată, vinovată”. Primele două specii sunt toxice, a treia provoacă (proaspătă nu și uscată) intoxicații mai ales la taurine.

iarbă-roșie (*Bidens cernua*, *Bidens tripartita*, *Calamagrostis epigeios*, *Impatines noli-tangere*, *Polygonum aviculare*, *Polygonum bistorta*, *Polygonum dumetorum* actualmente *Fallopia dumetorum*, *Polygonum hydropiper*, *Polygonum lapathifolium*, *Polygonum persicaria*, *Polygonum viviparum*, *Pulicaria dysenterica*, *Thlaspi arvense*): a se vedea iarba-roșioară.

iarbă-roșie-broștească (*Polygonum amphibium*): a se vedea iarba-roșioară.

iarbă-roșie-tătărească (*Fagopyrum tataricum*): a se vedea iarba-roșioară.

iarbă-roșie-văpsătoare (*Rubia tinctorum*): cf. bg. vapsam; din plantă se extrage un colorant roșu; a se vedea iarba-roșioară.

iarbă-roșioară (*Silene acaulis*): plantele sau unele organe ale lor sunt roșietice (cf. lat. rosea) ori se înroșesc spre sfârșitul perioadei de vegetație; *Polygonum amphibium* este o specie amfibie, ca broasca (< lat. pop. *broasca sau autohton, dat fiind alb. breskë).

iarbă-rumeneală (*Potentilla reptans*): toamna planta se înroșește/rumenește (rumen < sl. ruměn□);

iarbă-sălbatică (*Calamagrostis epigeios*) < lat. silvatica.

iarbă-săracă (*Danthonia alpina*, *Deschampsia flexuosa*, *Glyceria fluitans*, *Onobrychis arenaria*, *O. viciifolia*): < v.sl. sirak□, bg., scr. sirak). Toate sunt furajere.

iarbă-sărată (*Salicornia herbacea*, *Salsola kali*, *Scrophularia nodosa*, *Stereum hirsutum*, *Lobaria pulmonaria*): primele două specii cresc pe terenuri sărăturoase (sărată < sare < sal, salis).

iarbă-scăioasă (*Tragus racemosus*): spiculețele plantei au aculei ca scaii.

iarbă-schicată (*Poa pratensis*): a se vedea iarba-spicată.

iarbă-scumpă (*Phalaris arundinacea* var. *picta*, *Stipa pulcherrima*): < sl. skonp□, cu sensul dragă.

iarbă-sfărâmbitoare-de-pietri (*Parietaria officinalis*, *Saxifraga* spp.): adaptare după numele științific *Saxifraga* „sparge stâncă”, ca și germ. Steinbrech, rus. kamnelonka, pol. skalnica, lit. akmenlaužis, let. akmenlauzes ș.a. (a sfărâma, a fărâma, termen autohton + piatră cf. lat. petra).

iarbă-sfântă (*Santolina chamaecyparissus*, *Verbena officinalis*): < sl. svent□. Denumirea *Santolina* („în sfânt”) se datorează mirosului plăcut (de chiparos) al plantei. (sfânt < sl. svent□). Anticii (greci) credeau că *Verbena officinalis* apăra contra armelor din fier sau vindecă rănille produse de acestea.

Romanii o numeau verbena „ramură sfântă/sfințită” iar grecii hierobotane „iarbă sfântă”, de unde numele fr. herbe sacrée, engl. holy herb, magh. szentfű.

Iarbă-smidă (*Teucrium chamaedys*): a se vedea iarba-smizii.

Iarbă-spălătoare-de-lână (*Saponaria officinalis*): a se vedea iarba-de-săpun și iarba-spumătoare.

Iarbă-spicată (*Poa pratensis*): graminee cu spiculețe (< spic < lat. spicum) în panicul.

Iarbă-spornică (*Verbena officinalis*): < spor „belșug, câștig” cf. sl. spor „uger”, sporin „abundent”.

Iarbă-spumătoare (*Saponaria officinalis*): făcând spumă ca săpunul, era folosită la spălat (cf. lat. *expellavare din ex per lavare). În lat. med. s-a numit lanaria. A se vedea iarba-de-săpun.

Iarbă-stearpă (*Helleborus purpurascens*) < alb. shterpe sau termen autohton. A se vedea iarba-de-curățit-dinlăuntru.

Iarbă-strănutătoare (*Achillea millefolium*, *Helleborus niger*): a se vedea iarba-de-strănutat.

Iarbă-strictoare (*Nardus stricta*, *Senecio vulgaris*): prima specie degradează calitatea pășunilor, fără valoare furajeră, a doua este o buruiiană cu care se pot intoxica/strica (cf. lat. extricare) în special caii.

Iarbă-strictoare-de-peatră (*Saxifraga spp.*): a se vedea iarba-sfârâmătoare-de-pietri.

Iarbă-sunătoare (*Hypericum perforatum*): < lat. sonare, aluzie la semintele care sună în fructe.

Iarbă-sură (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): termenul sur există și în bulgară și sârbocroată. Frunzele au dungii albe.

Iarbă-șerpescă (*Deschampsia flexuosa*, *Helleborus niger*, *Phalaris arundinacea* var. *picta*, *Veratrum nigrum*): a se vedea iarba-șierțescă.

Iarbă-șierțescă (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): *Helleborus* și *Veratrum* sunt toxice, „veninoase” ca șerpii < lat. serpens¹². *Deschampsia flexuosa* are ramurile paniculului/inflorescenței șerpuitoare, iar *Phalaris* are frunze lungi, dungate.

Iarbă-tare (*Glycyrrhiza echinata*, *Deschampsia caespitosa*, ? *Euphorbia dulcis*, *Sclerochloa dura*): a se vedea iarba-tăioasă.

Iarbă-tăioasă (*Festuca supina*): are frunze subțiri și tari (< lat. talis) care pot tăia (< lat. *taliare).

Iarbă-tărcată, iarbă-tărcățică (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): frunzele au dungii albe (tărcat cf. magh. tarka).

Iarbă-trei-culori (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): < lat. tres + lat. color, -em; referire la dungile colorate de pe frunze.

Iarbă-treirăi (*Hepatica nobilis*) greșit în loc de corespondentul trei-crai.

Iarbă-tremurătoare (*Briza media*): cf. lat. tremulare, spiculețele se mișcă la orice adiere a vântului.

Iarbă-turcescă (*Peganum harmala*): întâlnită în cimitirele turcești din Dobrogea.

Iarbă-turtită (*Genista sagittalis*): tulpina este turtită (cf. lat. turta, torta), plată.

Iarbă-țeapănă (*Nardus stricta*): a se vedea iarba-înțepătoare.

Iarbă-țepoasă (*Echium vulgare*): a se vedea iarba-înțepătoare.

Iarbă-untoasă (*Pinguicula vulgaris*): adică, iarba-grasă, numele comun al plantei. Posibil să fi fost oferită oilor pentru a da lapte mai gras/untos (lat. unctum).

Iarbă-urdinătoare (*Asarum europaeum*): produce urdinare (< lat. ordinare), adică diaree.

Iarbă-usturăcioasă, iarbă-usturoasă (*Teucrium scordium*): denumită și usturoi-de-leac, etimologie populară în loc de usturoi de lac (cf. lat. lacus), planta crescând în locuri mlăștinoase.

Iarbă-usturoaie (*Alliaria officinalis*): < lat. ustulare; are miros asemănător usturoiului.

Iarbă-văpsătoare, iarbă-văpsătoare (*Isatis tinctoria*, *Rubia tinctorum*): folosite la vopsit (cf. bg. vapsam).

Iarbă-vărgată (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): a se vedea iarba-învărgată.

Iarbă-vânoasă (plantă neidentificată numită și iarba-cu-multe-vine).

Iarbă-vântoasă, iarbă-vârtoasă (*Kochia prostrata*): < lat. ventus sau lat. *virtuosa.

Iarbă-veninată (*Aconitum spp.*): < lat. venenum; specii toxice.

Iarbă-vindecătoare-de-gușă (*Ranunculus sp.*): cf. lat. vindicare „a cere ceva, a pretinde” + gușă, lat. geusiae. Fitonimul este un calc adaptat după lat. herba strumea care se traduce iarba de scrofule.

Iarbă-vindecătoare-de-negei (? *Calendula officinalis* sub *verrucaria*): cf. lat. naevus sau nigellus.

Iarbă-voinicească (*Dipsacus sylvestris*): plantă mare, viguroasă, „înarmată” cu spini ca voinicii cf. sl.

12. Radu Drăgulescu, *Considerații lingvistice cu privire la fitonimele românești create cu ajutorul termenului „șarpe”, in Analele Universității „Ovidius” din Constanța, Seria Filologie, XXVII, (2), 2016: 305-317. <http://www.diacronia.ro/en/indexing/details/A24379/pdf>.*

voinic.

lebăluță-stufoasă (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): a se vedea iarbă-vărgată.

lebăluță (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): a se vedea iarbă-învărgată.

lebăluță-vărgată (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerboaică (*Helianthus annuus*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerboacie (*Helianthus annuus*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerboi (*Beckmannia erucaeformis*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerboi-de-bahnă (*Beckmannia erucaeformis*): a se vedea iarbă-de-bahnă.

lerbotină (*Calamagrostis epigeios*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerbuliță (*Phalaris arundinacea* var. *picta*): a se vedea iarbă-învărgată.

lerbușoară (*Poa annua*): a se vedea iarbă-învărgată.

Macriș-de-iarbă, măcriș-de-iarbă (*Rumex acetosella*): a se vedea iarbă-de macriș.

Mătrăgună-iarbă-bună, mătrăgună-iarbă-mare (*Atropa belladonna*): din lat. *mandragone < lat. mandragora (*Mandragora officinalis*), dat fiind rom. mândrăgună. Mătrăguna este o plantă toxică, temută și respectată, alintată cu nume precum împărăteasă, doamnă-mare, iarbă-bună etc.

Măzărache-sălbatică-de-iarbă (*Astragalus glycyphyllos*): înrudită cu mazărea, posibil termen autohton. Crește sălbatică (< lat. silvaticus).

Mățucă-de-iarbă (*Trifolium arvense*): a se vedea iarba-mățului.

Semincioara-ierbii (*Briza media*) < lat. pop. *sementia.

Spicul-ierbii (*Mercurialis perennis*): planta are inflorescențe asemănătoare unor spice (spic < lat. spicum).

Stelița-ierbii (*Stellaria graminea*): < lat. stella. Planta are flori în formă de stea.

Vârsta-ierbii (*Cuscuta* sp.): inflorescențele speciilor parazite de *Cuscuta* sunt comparate cu niște buchețele, mănunchiuri sau vârste, vrâste (< scr. vrsta).

Termenul *iarbă* provine din lat. herba, -am¹³ și desemnează numele colectiv al plantelor nelemnoase. Așa cum am arătat¹⁴, este atestat în *Codicele Voronețean* 101¹⁵: „Cum e froarea erbiloru ce treace; deca străluce soarele cu zăduhul, seacă iarba, și froarea ei cade și dulcea frumsește a feaței ei piare, așa și bogații întru îmbletele sale veștedzescu”. La 1582, în *Palia* de la Orăștie întâlnim pasajul: „făcându **sămânță, și pomi..... Și rodi pământul iarbă și** vearze, și pomi”¹⁶. Apare și în Biblia de la București (1688): „Că pământul den elu-ș[i] rodeaște, **întâiu** iarbă, după aceeaia spic, după aceeaia deplin grâu în spic.”¹⁷ Îl întâlnim și la Varlaam: „[Năroadele] era tocmiți coriu, câte o sută și câte cinzeci pre iarbă vearde”¹⁸; „Vraciu lu adapă bolnavul cu erbi dulci”¹⁹.

Acest termen este implicat în crearea unei multitudini de expresii, proverbe și zicători românești, indicând vechimea lui²⁰: *Așteaptă, murgule, să paști iarbă verde* (a trage nădejde); *A călca pe iarbă verde* (a întreprinde ceva sigur de reușită); *Din pământ, din iarbă verde* (din nimic, cu orice preț; *Pe cărarea bătută nu crește iarbă* (dacă vrei să obții ceva, trebuie să explorezi); *a crește iarba sub cineva* (de leneș); *a paște iarba pe care o cunoști* (a face lucrurile cu care ești învățat); *câtă frunză, câtă iarbă (în număr foarte mare)*; *a căuta ca iarba de leac* (a căuta cu înfrigurare); iarbă-de-puşcă (praf de puşcă); iarba-acului (stibiu-sulfurat); iarbă-pucioasă (pucioasă); ierburi (leacuri). Un alt indicator al vechimii îl constituie numărul mare de diminutive și derivări: ierbăluță, ierbşoară, ierbşoră, ierbuliță, ierbuță, ierbărie, ierbotăcină, ierbotină, ierbărit, ierbar (erbar, herbar, herbariu), ierbos, ierboasă²¹.

Am identificat 684 fitonime create cu ajutorul termenului iarbă, dintre cele înregistrate și analizate

13. DLR, Tomul VI, F-I/Î (București Editura Academiei Române, 2010); a se vedea și Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române* (București, 2002).

14. Radu Drăgulescu, *O cercetare asupra fitonimelor românești*, 2022, 143-152.

15. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 432.

16. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 432; a se vedea și Alexandru Gafton, *Palia de la Orăștie* (Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005) și Roxana Vieru, *Studiu lingvistic asupra Paliei de la Orăștie* (Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2015).

17. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 433.

18. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 433.

19. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 433.

20. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 433.

21.. Apud DLR, Tomul VI, F-I/Î, 435.

de noi, fiind cel mai prolific în fitonomia românească. Nu socotim aici variantele fonetice (de ex. balaurului-bălaurului, bubei-bubii, feciorilor-ficiorilor, tatei-tatii etc.) decât dacă denumesc specii diferite. Interesant este și faptul că rar o plantă este denumită printr-un termen unic (de. ex. iarbă, ierbăluță, ierboaie, ierboaică, ierboi, ierbotină, ierbuliță, ierbușoară), mai exact, am identificat doar opt astfel de fitonime. Majoritatea sunt formate din doi termeni (în care, de obicei, unul indică un atribut sau o calitate/caracteristică a celuilalt, de. ex. borangicul-ierbii, codița-ierbii, iarbă-bună, iarbă-mare, iarbă-vărgată etc.) și trei termeni, prin utilizarea prepoziției „de” (iarbă-de-inimă, iarbă-de-luncă, iarbă-de-săpun etc.). Întâlnim adesea și construcții complexe, multe inedite, de tipul: iarba-datului-și-a-faptului, iarba-gâștelor-sălbatică, iarbă-aducătoare-de-somn, iarbă-albă-de-slatină, iarbă-ca-frunza-frasinului, iarbă-căutătoare-spre-soare, iarbă-de-păr-de-fată-săracă, iarbă-de-țelină, iarbă-începătoare-de-sânge, iarbă-micșurătoare-de-plămâni, mătrăgună-iarbă-bună etc.

Fitonimele explicate și enumerate mai sus, alfabetic, pot fi un important punct de plecare în cercetarea de orice tip, ele constituind un veritabil patrimoniu lingvistic și cultural.

Acknowledgement: This work was supported by a grant of the Ministry of Research, Innovation and Digitization, CNCS/CCCDI - UEFISCDI, project number PN-IV-P8-8.1-PRE-HE-ORG-2023-0035, within PNCDI IV

Bibliography

- Borza, Al. Dicționar etnobotanic [The Ethnobotanical Dictionary]. București: Editura Academiei R.S.R., 1968.
- Ciorănescu, Alexandru. Dicționarul etimologic al limbii române [The Etymological Dictionary of the Romanian Language]. Bucharest: Editura Saeculum I.O., 2002.
- Dicționarul limbii române [Romanian Language Dictionary], Tomul VI, F-I/Î, [Tome VI, F-I/Î]. Bucharest: Editura Academiei Române, 2010.
- Drăgulescu, Constantin, Radu Drăgulescu. Considerații asupra unor lexeme daco-geto-trace [Considerations on some Geto-Dacian Lexemes]. Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2014.
- Drăgulescu, Constantin, Radu Drăgulescu. Contribuții la cunoașterea limbii geto-dacilor. Denumirile dacice de plante [Contributions to the Knowledge of the Geto-Dacians: Dacian Plant Names]. Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga”, 2000.
- Drăgulescu, Constantin. Dicționar de fitonime românești [Romanian Phytonyms Dictionary]. Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2018.
- Drăgulescu, Constantin. Dicționarul explicativ al fitonimelor românești [The Explanatory Dictionary of Romanian Phytonyms]. Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2018.
- Drăgulescu, Radu. “Analiza sensurilor conotative și denotative ale lexemului lup în cadrul fitonimiei românești” [“Analysis of the Connotative and Denotative Meanings of the Term ‘lup’ (Wolf) in Romanian Phytonymy”]. The Proceedings of the European Integration Between Tradition and Modernity Congress, 5 (Târgu Mures, 2013): 511-521.
- Drăgulescu, Radu. “Considerații lingvistice cu privire la fitonimele românești create cu ajutorul termenului „urs” [“Linguistic Observations on Romanian Phytonyms Created with the Term ‘urs’ (Bear)”]. in The Proceedings of the European Integration Between Tradition and Modernity Congress, (ISI Proceedings), 6, (Targu-Mures, 2015): 234-247.
- Drăgulescu, Radu. “Analysis of the Connotative and Denotative Meanings of the Terms Belonging to the Wordfamily ‘Dog’ as they are Used in the Romanian Phytonyms”. In *Studia Universitatis Petru Maior. Philologica*, no. 20 (2016): 60-74.
- Drăgulescu, Radu. „Considerații lingvistice cu privire la fitonimele românești create cu ajutorul termenului „șarpe.” [Linguistic Observations on Romanian Phytonyms Created with the Term ‘șarpe’ (Serpent)]. *Analele Universității „Ovidius” din Constanța, Seria Filologie*, XXVII, (2), (2016): 305-317. <http://www.diacronia.ro/en/indexing/details/A24379/pdf>.
- Drăgulescu, Radu. “Linguistic Considerations on Romanian phytonyms Created with the Latin Originated Term ‘Pământ’ (Earth). *Journal of Romanian Literary Studies*, 9 (Târgu Mures: Editura Arhipeleag XXI Press, 2016): 52-64.
- Drăgulescu, Radu, “Analiza sensurilor conotative și denotative ale albinei în cadrul fitonimiei românești” [“Analysis of the connotative and denotative meanings of the bee within the Romanian phytonymy”]. *Transilvania*, no. 3 (2017): 79-85.

- Drăgulescu, Radu. "A Linguistic Exploration of Romanian Phytonyms which Include Terms Related to Saint Mary." *Literaturgeschichte und Interkulturalität. Festschrift für Maria Sass*, edited by Doris Sava and Stefan Sienerth, 389-416. Berlin: Peter Lang, 2019.
- Drăgulescu, Radu. "Considerații lingvistice asupra fitonimelor formate cu ajutorul termenului de origine latină 'ochi'" ["Linguistic Observations on Romanian Phytonyms Created with the Latin Term 'Eye' (Ochi)"]. *Transilvania*, no. 8 (2019): 46-55.
- Drăgulescu, Radu. "Considerații lingvistice privind fitonimele românești construite cu ajutorul termenului «vânt» (I)" ["Linguistic Considerations on Romanian Phytonyms Created with the Term Wind (I)"]. *Transilvania*, no. 8 (2020): 70-72.
- Drăgulescu, Radu. "Considerații lingvistice privind fitonimele românești construite cu ajutorul termenului «vânt» (II)" ["Linguistic Considerations on Romanian Phytonyms Created with the Term Wind (II)"]. *Transilvania*, no. 10 (2020): 78-80.
- Drăgulescu, Radu. "Expresia latinității în fitonimia românească din sud-estul Transilvaniei." ["The expression of Latinity in the Romanian Phytonymy from the Southeast of Transylvania"]. *Transilvania*, no. 9 (2019): 64-72.